

Vo svojej malosti

Vo svojej malosti býval ozruta. Aj deti sa ho báli. Príroda s ním nemala zámer, len ho vyplula a do jeho malej kapsičky mu pribalila láskavé srdce nenávidiace opraty, zrnká nebojácnej spontánnosti, sedliacky rozum a k nemu nedokonalú pamäť. Bol zmesou každodenného pachu, vône i smradu prírody. Mal všetko, čo potreboval a tak málo toho o sebe vedel. Tak málo vedel o tom, že má všetko, čo kedy bude potrebovať. Nik ho nepoznal úplne. Len ona. Dotýkal sa jej nežne, boli spojení. Ležal na lúke, držal ju a ona mu oblizovala krk, túlila sa k nemu. Bola živá. A on jej za to pískal na steblo. Keď sa stmelo, šmýkaval sa bosý po mäkkom lístí, počúval melódiu spiaceho vetra a hmkal si známe melódie. Smial sa. A potom sa smiala aj ona.

Čakanie na deň trávil ako väčšina. Ráno sa ho už nevedela dočkať. Keď sa k nej obrátil, tvár sa mu rozjasnila. Bežal za ňou aj s bezchvostou kravou, ktorá nedala mlieka, kým neochutnala trávy z druhej strany rieky.

„Iní majú kravy s chvostom, tých nevypľuje tak ďaleko,“ sťažoval sa jej. Ale ona ho nepočúvala. A on sa hneval. Nadýchol sa a vzpíeral.

Kým našiel svoju, bol obed. Veci, ktoré premočil, boli už vyšťavené od silného júlového slnka. Zhrozene pozrel na brod, ktorý musel o pár hodín znova prekabátiť. A prečo to všetko? Pre hŕstku orechov?

„Čo mi dáš?“ pýtal sa jej, keď ho premáhal hlad. Ona jeho otázku trucovito zopakovala. Nemohla mu dať viac, ako mu mohla dať.

Na nohách cítil jej dotyky, dýchal vôňu jej tela, láskal ju. A ona si ho hýčkala.

Vo vode bola dravá, chcela z neho strhať jeho útlu dušu. Hneval sa. Aj on sa chcel vynárať tam, kde chlapi z dediny. Ale on bol iný. On mal kravu bez chvosta.

K orieškom mohol dostať aj pohár mlieka. Ak sa nebál kravy, ktorá preplávala riečku aj bez pastiera a sám si nadojil.

Vlažnou vodou umýval a čistil zalajnené struky. Kusy na nich boli ohriate na teplotu kravského tela. Odlúpol, opláchol. Sedel na malom drevenom hokerlíku, s dierkou uprostred. Keď bol menší, myslel si, že si cez ňu dojič uľavuje. Keď sa už stal chlapcom, pochopil, že je to len dierka. Môže, ale nie je to podmienka. Môže hocikedy. Veď je v maštali. Spokojne hral na Hrčinedudy a tekutina ohriata na

teplotu kravského tela tiekla do vedra. Poľahky by si mohol cvrknúť mliečka aj do úst. Ale nechcel. Vedel, že keď ho chytia, nedostane nič. Možno ani oriešky.

„Hidále, Hrča!“ Kričal vo voňavej maštali čerstvo vystlanej kúskom slamy. A ona išla ďalej. Bola to múdra plavkyňa.

„Hrča!“ Ozvalo sa z okienka maštale.

Vedierko odovzdal. Jeho zelené drzé očiská blčali nepravosť, keď mu nenechali ani kvapku toho mliečka.

„A ja som dožil,“ kričal, keď bol dosť ďaleko.

„Dožil,“ začul krik, aby dostal potvrdené, že robotu odvedol dobre. Bola tam a vysmievala sa jeho hladu.

„Vďaka ja nechcem. Mlieko!“ smoklil hlasnejšie.

„Nechce mlieko,“ počul si za chrbtom. Otočil sa, bola tam. Hneval sa. Oči sa mu plnili dokonalými kvapkami a rosili mu líca. Aj oriešky zabudol. Vedel, že dnes už ničoho nebude. Len psov si zobrať. Zo záhrady. Tí im ukážu. Veru. Pribehol pod jabloň, odviazal jedného. Zdal sa mocný, ale jeden nie je dosť. Druhý strážil sliepky. Zostal na reťazi, lebo jeho stráž mala pre sliepky smrteľné účinky. Odviazal. Spokojne si vykračoval lúkou k lesu. Opatrne kráčala za ním. Pri studni zastal. Napil sa dosýta. Zaklamať telu. Potom si sadol na tenučkú lavičku zbitú drevenými klincami a oprel si ťažkú detskú hlavu o stenu. Stmelo sa.

Voňala hubami a machom. Už jej odpustil. Už zabudol.

Studňu zakryli len kúskom zhrdzaveného bľachu. Bola to dobrá studňa. O pár rokov obrástla lopúchmi a záružlím, príroda si začala robiť to, čo si Oni doteraz robili s ňou. Bola tvrdá a neúprosná. Pevne objala posledné náznaky človečenstva, ktoré v tejto svetsky mŕtvej skúšobni ľudského šťastia zanechal. Neodolali. Objatie bolo ohromné, bez okolkov, bez prímiesí ľudskosti. Spontánne aj trpezlivé. Rozprášila všetky spomienky a namiesto nich vyklíčila do opustených príbytkov.

Prekračoval prahy starých šumiacich stien, ktoré už dlho spávali pod holým nebom.

To je ten kraj. To miesto, ktoré nosil vo svojich predstavách a lúbivo sa s ním miloval. Človek.